

2. KATEHEZA

ISUS KRIST JE UČINIO DA SLIJEPI PROGLEDAJU

Sam Bog, poslavši nam Sina, utažuje našu žeđ.

SINTEZA KATEHEZE

1. Ime za čovjekovu želju ili traženje je čekanje. Kušnje koje može tada doživjeti: sumnja i nepovjerenje.
2. Bog odgovara na čovjekovo čekanje: i to radi preko ljudske povijesti (proroka, saveza s Izraelcima)
3. Konačan odgovor Boga je poslanje Sina. U Isusu Kristu, pravom Bogu, sam je Bog – jedini svemoguć – koji odgovara na čovjekove molbe. I to radi na ljudski način, jer Isus Krist je i pravi čovjek. To je istovremeno Božji opsežan, ali i konkretan odgovor.
4. Isus Krist čovjeku otkriva čovjeka. Zbog toga je „životno pitanje“ pronaći Isusa.

TEKST

PARADOKS ČEKANJA

Kao što smo vidjeli u prethodnoj katehezi, život nas prisiljava da utažimo želju za beskonačnim, koja je dio nas. Čovjek je „capax Dei“, a to, prije svega, znači da je biće u potrazi. Ali čovjekova potraga zapravo ima jedno drugo ima: to je čekanje. Koliko li smo puta čuli da nada umire posljednja“! I to je istina, ne zbog toga što smo naivni ili nerealni, već zato što je „čekanje“ najvažnije čovjekovo obilježje.

Ali što čekamo? Ili bolje rečeno, koga čekamo?

Vidjeli smo da nas dimenzije čekanja svugdje nadvladavaju. Čovjek je vrlo paradoksalno biće, on sam je ograničen, no misli na beskonačno i to želi.

Kod tog paradoksa nastupaju dvije kušnje: ili se niječe naša ograničenost ili se niječe naša otvorenost beskonačnome, naše biće sposobno za Boga. Riječ je o aktualnijim kušnjama nego što to izgleda na prvi pogled.

U prvom slučaju treba priznati da je nijekanje ljudske ograničenosti tajna težnja koju često predvodi upotreba tehnologije i znanosti na početku i kraju čovjekova života. Hitni bioetički problemi današnjice imaju u svojoj osnovi važno pitanje o čovjeku: Jesmo li sposobni ovladati našim početkom i krajem? Možemo li se smatrati „stvoriteljima“ nas samih? Ova prva kušnja je oduvijek pratila čovjeka: „Nato će zmija ženi: "Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo. Vidje žena da je stablo dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno: ubere ploda njegova i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo.“ (Postanak 3, 4-6) Čovjek ne može odoljeti u čekanju odgovora koji bi utajio beskrajnu žeđ njegova srca i prepušta se kušnji da misli da sam sebi može dati odgovor. Dobro znamo kako završava takav pokušaj: „Tada se obadvoma otvore oči i upoznaju da su goli. Spletu smokova lišća i naprave sebi pregače.“ (Postanak 3, 7) Propali pokušaj da sami sebi odgovorimo vodi čovjeka do srama: njegova ograničenost prestaje biti prilika za otvaranje i čekanje, već postaje rana i osuda.

I tada, gotovo neizbježno, dolazi druga velika kušnja: razmišljanje da je konačnost zadnja riječ u našem životu, nijekanje naše otvorenosti, nijekanje čekanja beskonačnog. I tako u čovjekov život stupa taj strašni neprijatelj imenom „sumnja“. Ova kušnja također prati čovjeka od njegova početka. Veliki stargrčki dramatičar Eshil u svojem djelu Perzijanci kaže: „Nitko smrtno ne smije poticati misli koje nadilaze njegovo smrtno stanje.“ Danas se ta sumnja manifestira kao frenetično traženje ograničenih zadovoljstva i užitka koji se vrtoglavo događaju. Kao da množenje ograničenog može imati isti rezultat kao i beskonačno! Nije potrebno pretjerivati da otkrijemo da se kušnja sumnje često skriva u načinu na koji se svakodnevno suočavamo u studiju ili odmoru.

Upozorenje: svijet se ne dijeli na pretenciozne i skeptične! Svi smo pomalo pretenciozni i pomalo skeptični. Štoviše, obično postajemo skeptični kad shvatimo da naša težnja nema osnove, kad se naše snage razočaraju. Ali čim se malo oporavimo, nije teško ponovo pasti u kušnju sumnje. I tako provodimo vrijeme prelazeći iz jedne kušnje u drugu!

Problem je što su izjava „ja sam sposoban sam za sebe“ ili izjašnjenje „nije moguće“ dva načina da zaniječemo paradoks ljudskoga bića. To su dva načina da prestanemo čekati.

BOG ODGOVARA NA ČOVJEKOVO ČEKANJE

Druga opcija je, umjesto davanja odgovora samima sebi i negiranja mogućnosti odgovora, čekanje.

Proroci Staroga zavjeta osobito jako ističu da je to čekanje čovjek. To je čekanje Mesije, Božjeg odgovora svome narodu.

Za vrijeme adventa proroci će nas pratiti do Božića, održavajući naše srce u čekanju Boga koji dolazi, koji utažuje našu žeđ: „Rosite, nebesa, odozgo, i oblaci, daždite pravednošću. Neka se rastvori zemlja da procvjeta spasenje, da proklija izbavljenje! Ja, Jahve, stvaram sve.“ (Izaija 45, 8)

No je li moguće čekati? Francuski pjesnik Charles Péguy u svom slavnom djelu o čekanju „Predvorje misterija druge kreposti“ – odličan izbor za adventsko vrijeme - kaže: „ Da bi čekala, kćeri moja, trebaš uistinu biti sretna, a za to je potrebna velika milost.“ Jer samo Božji odgovor koji nam izlazi ususret spašava i hrani čekanje koje je dio našega bića.

Zapravo, čekanje se održava i raste jer nam odgovor izlazi ususret. To je odgovor koji ne dolazi od nas, nije ograničen poput nas, već ima dimezije beskonačnog. To nije odgovor koji jednostavno nudi drugog čovjeka, isto tako žednog kao što sam ja sam. To nije pomoć „ljudskog duha“, sposobnog da bolje od mene izrazi ono što živi u mom srcu. To je odgovor koji može utažiti moju žeđ za beskonačnim jer dolazi od beskonačnog samog koji mi izlazi ususret.

Odgovor je zapravo izraz Božje milosti prema čovjeku. Bog ne napušta čovjeka u težnji da sam sebi utaži žeđ koja je dio njega ili odgovara na pitanja u skeptičnom očajanju, već s ljudima započinje povijest spasenja. Drugi vatikanski koncil uči: „Poslije njihova padu on ih je - obećavši otkupljenje - podigao k nadi u spasenje. Neprekidno se skrbio za ljudski rod da svima koji - postojani u dobrim djelima – tragaju za spasenjem dade život vječni.“ (Dei verbum 3) Tako je uspostavio savez s Noom i izabrao je Abrahama, oca svih vjernika, od kojeg će poteći obećani narod.

Bog odgovara na čovjekovo čekanje i u prošlosti. Bog izlazi ususret čovjeku tamo gdje on živi, voli, radi, pati i uživa. U povijesti naroda i već spomenutoj prošlosti Bog postaje odgovor čovjeku. Tako to nalazimo u riječima koje Bog upućuje Mojsiju na početku Knjige izlaska: „Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu, nastavi Jahve, i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Znale su mi muke njegove. Zato sam sišao da ga izbavim iz šaka egipatskih i odvedem ga iz te zemlje u dobru i prostranu zemlju - u zemlju kojom teče med i mlijeko: u postojbinu Kanaanaca, Hetita, Amorejaca, Perizana, Hivijaca i Jebusejaca. Vapaji sinova Izraelovih dopriješe do mene. I sam vidjeh kako ih Egipćani tlače. Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta. (Izlazak 3, 7-10)

Povijest spasenja koje Bog čini svome narodu vidljiva je u oslobođenju od Egipćana – Pasha – te u savezu na Sinaju u ključnom trenutku. Bog je vrlo opširno odgovorio čovjeku: izraelski je narod mogao iskusiti na vlastitoj koži da ga Bog spašava. A ipak nevjernost – kao sumnja ili skeptičnost –ponovo te dvije težnje nasuprot čovjekovu čekanju – ulazi u život naroda.

Ali Bog ne posustaje nad krhkošću naroda. Štoviše po prorocima, Bog stvara svoj narod u nadi spasenja, u čekanju novog i vječnog Saveza za sve ljude (prema: Izaija 2, 2-4) i koji će biti utisnut srca (prema: Jeremija 31,31-34; Hebrejima 10,16). Proroci navještaju iskupljenje Božjega naroda, pročišćenje od svega nevjerništva (prema: Ezekiel 36), spasenje koje će uključiti sve narode (prema: Izaija, 49,5-6; 53,11).

ISUS KRIST: BOŽJI ODGOVOR ČOVJEKU

Bog nam ne prestaje davati odgovore, i to svaki put sa sve većom milošću i sve izdašnije. Želio je odgovoriti na naše čekanje u prošlosti i kroz povijest.

I želio je u potpunosti iznijeti svoj plan spasenja. Sveti Pavao ukazuje na to jedinim odličnim izrazom koji možemo smatrati i sintezom kršćanstva: „A kada dođe punina vremena, odasla Bog Sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložan da podložnike Zakona otkupi te primimo posinstvo.“ (Galaćanima 4, 4-5)

Bog je poslao svoga Sina: to je Božji odgovor na čovjekovo čekanje. Iako možda imamo puno ideja o tome što su kršćanstvo i vjera, kao plod obrazovanja koje smo primili u obitelji ili u školi, ili kao plod onoga što prenose mediji ili razne kulturne djelatnosti, najsažetije moguće, kršćanstvo kaže samo o sebi: Bog je poslao svoga Sina. Sve ostalo izražava i u funkciji je te činjenice koja je središte i osnova povijesti i svemira. Važno je da se suočimo s idejom koju imamo o vjeri, s tom objavom, u isto vrijeme jednostavnom i radikalnom. Radikalnom jer je Bog poslao svoga Sina, dakle moju žed za beskonačim može pronaći onaj tko ju utažuje. Jednostavnom jer se jednostavno radi o pronalasku ili, bolje rečeno, o tome da me pronađe Onaj kojeg je poslao Bog: Božji Sin poslan od Oca da mi izađe ususret.

Tijekom godine imamo priliku produbiti pitanje: Tko je Sin, tko je Isus? U tom je trenutku važno da prepoznamo Božji put, u Njegovu milosrđu, koji je prešao da nam izađe ususret i utaži nam žed za beskonačnim.

Poslavši svoga Sina, Bog je želio osobno odgovoriti na naše čekanje. Sin nije običan poslanik, on je prorok. Sin je, kao što svake nedjelje kažemo u Vjeronanju „Bog od Boga, Svjetlo od Svjetla, pravi Bog od pravoga Boga, rođen, ne stvoren, istobitan s Ocem“. To znači da Sin može odgovoriti na naše čekanje, on je Beskonačni koji izlazi ususret našem srcu koje sve želi. Čovjekovu žed može utažiti samo Bog, i On je to učinio osobno. Sveti Ivan od Križa osjetio je to obilje Božjeg odgovora vrlo jasno: „ Jer time što nam je dao svoga Sina, koji je Njegova Riječ, i nema druge, sve nam je rekao u toj samoj Riječi, nema se više što reći; jer ono što je prije djelomično govorio prorocima, već je rekao u svemu, davši nam Sve, a to je Njegov Sin. Zbog toga onaj tko želi pitati Boga ili želi neku viziju ili otkrivenje, neće učiniti samo glupost, već će i uvrijediti Boga jer neće uprijeti svoj pogled potpuno u Krista, već će željeti neku drugu stvar ili novost.“ (Uspon na goru Karmel 2, 22, 3-5)

Ali Bog nije želio samo utažiti žeđ čovjeku. On je čovjeku želio odgovoriti. I tako u Vjeronju, priznavši da je Božji sin, nastavljamo ispovijedati: „Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao s nebesa i utjelovio se po Duhu Svetomu od Marije Djevice, i postao čovjekom.“ Božji sin je postao čovjekom da utaži našu žeđ, da uspostavi dijalog s čovjekom, jer u Isusu Kristu „nevidljivi Bog iz preobilja svoje ljubavi, oslovljava ljude kao prijatelje te s njima druguje da ih pozove i primi u zajedništvo sa sobom.“ (Dei verbum 2) Na taj način vidimo da nema drugoga načina da primimo odgovor, koji je sam Bog, i koji ja nudi besplatno. Sveta Terezija od Isusa nas poziva da nikad ne napuštamo taj put: „I jasno vidim da, želimo li zadovoljiti Boga i da nam se smiluje, želi da to bude djelo presvete Dobrote, u kojoj Njegovo Veličanstvo uživa. To sam puno puta iskusila; rekao mi je Gospodin. Jasno sam vidjela da trebamo ući kroz ta vrata ako želimo da nam pokaže svoje velike tajne. Tako da nemojmo željeti drugi put, iako i razmišljamo o tome; ovdje smo sigurni. Po Gospodinu našem nam dolaze sva dobra. On će to pokazati; Njegov život je najbolji primjer. Što više možemo tražiti kad imamo tako dobrog prijatelja uz sebe?“ (Sveta Terezija od Isusa, Moj život, 22, 6-7)

Isus Krist je Bog koji čovječno odgovara čovjeku. Ako se približimo susretima s Isusom, kao što nam pričaju evanđelja, to možemo vrlo lako vidjeti opisano.

Isus susreće svoje prve učenike, Ivana i Andriju, dok su oni slušali propovijedanje Krstitelja. Puni znatiželje zbog riječi proroka iz Jordana o Isusu, oni ga slijede i dobivaju odgovor na pitanje: „Isus se obazre i vidjevši da idu za njim, upita ih: "Što tražite?" Oni mu rekoše: "Rabbi" - što znači: "Učitelju - gdje stanuješ? Reče im: "Dođite i vidjet ćete." (Ivan 1, 35-39) Evanđelje nastavlja pripovijedati da su Ga pratili i bili s Njim: zajedno su proveli večer. I prako takvog suživota među prijateljima, otkriva se misterij osobe Krista: „Pronašli smo Mesiju.“ (Ivan 1, 41), reći će Andrija svome bratu Šimunu Petru.

Zakej je obećao da će vratiti što je ukrao jer je spasenje ušlo u njegovu kuću (prema: Luka 19, 1-10), apostoli se pitaju tko je Isus kad su vidjeli kako smiruje oluju (prema: Matej 8, 23-27); Samaritanka objavljuje svojim sunarodnjacima da je srela nekoga tko joj je rekao sve što je učinila (prema: Ivan 4, 1-42), slijepac od rođenja svjedoči svome čudotvornom izlječenju (9, 1-41), mnoštvo se čudi i slavi Boga kad vidi kako je izliječio uzetoga i oprostio mu grijeh (prema: Marko 2, 1-12), dobri lopov moli Gospodina da bude u raju s Njim (23, 39-43). Evanđelja neprestano svjedoče kao i život, u Isusovu čovještvu sam Bog prisustvuje dajući nam odgovarajući na čovjekovo čekanje. To je put koji je Trojstvo željelo prijeći da izađe ususret čovjeku: zove se Utjelovljenje.

Postavši je čovjekom da pronade čovjeka kao što prijatelj traži prijatelja, Bog potpuno otkriva svoje lice čovjeku. Na Drugom vatikanskom koncilu na to podsjeća 22. poglavlje dijela „Constitución Gaudium et spes“, jednog od ključnim tekstova naučavanja: „Uistinu, misterij čovjeka razjašnjava se samo u misteriju utjelovljene Riječi. Jer je Adam, prvi čovjek, bio predodređen onoga koji je trebao doći, odnosno Krista Gospodina našega, Krista, novog

Adama, u samom otkrivenju misterija Oca i njegove ljubavi, potpuno pokazuje čovjeka samome čovjeku i otkriva mu uzvišenost zvanja.

U Isusu Kristu, odgovor koji je čovječno Bog ponudio čovjeku, on prepoznaje pravu narav čekanja i dobiva „veliku milost“ koja mu dopušta da nastavi čekati.

Isus Krist je velikodušan odgovor na naše čekanje. Liturgija Crkve to učinkovito izražava kada kaže da Gospodinova obećanja „nadvladavaju svaku želju“.

Ako je kršćanstvo Bog koji je poslao svog Sina, ako je Isus Krist čovječan Božji odgovor na čovjekovo čekanje, tada je „najvažnija stvar“ u životu da se susretnemo s Njime.

Ako upoznaš mene, upoznat ćeš i moga Oca

*Slušaj, o Jahve, glas moga vapaja,
milostiv mi budi, usliši me!
Moje mi srce govori: "Traži lice njegovo!"
Da, lice tvoje, o Jahve, ja tražim.
Ne skrivaj lica svoga od mene.
Nauči me, Jahve, putu svojemu,
ravnom me stazom povedi poradi protivnika mojih.*

(Psalam 26)

*Gospodine i Bože naš,
nitko Te nikada nije vidio takvim kakav si Ti u samom sebi.
Ipak za nas nisu potpuno nevidljivo,
nisi nam potpuno nedostupan.
Ti si prvo ljubio nas
i ta se ljubav očitovala među nama,
postala je vidljiva.
Jer Ti si svoga jedinorođenoga Sina poslao u svijet
da živimo po njemu.
Tako si se učinio vidljivim: u Isusu možemo vidjeti Tebe.*

(Deus caritas est 17)

Zahvaljujemo Ti, sveti Oče, svemogućí i vječni Bože.
Jer je Krist, Gospodin, da proslavi Oca,
sišao među nas na novi način:
onaj koji je bio nevidljiv po svojoj prirodi postao je vidljiv poprimivši našu;
onaj koji je vječni, stvoren prije vremena, dijeli s nama naš privremeni život
da prihvati u sebi sve što je stvoreno,
da ponovo stvori ono što je uništeno
i da na taj način ponovo uspostavi svijet,
da ponovo dozove u kraljevstvo nebesko čovjeka utonulog u grijeh.

RIJEČ BOŽJA

Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog. Ona reče ženi: "Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu? Žena odgovori zmiji: "Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: `Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!` Nato će zmija ženi: "Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo. Vidje žena da je stablo dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno: ubere ploda njegova i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo. Tada se obadvoma otvore oči i upoznaju da su goli. Spletu smokova lišća i naprave sebi pregače. Uto čuju korak Jahve, Boga, koji je šetao vrtom za dnevnog povjetarca. I sakriju se - čovjek i njegova žena - pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu. (Postanak 3, 1-8)

Evo dolaze dani - riječ je Jahvina - kad ću s domom Izraelovim i s domom Judinim sklopiti Novi savez. Ne Savez kakav sam sklopio s ocima njihovim u dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje egipatske, Savez što ga oni razvrgoše premda sam ja gospodar njihov - riječ je Jahvina. Nego, ovo je Savez što ću ga sklopiti s domom Izraelovim poslije onih dana - riječ je Jahvina: Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj. I neće više učiti drug druga ni brat brata govoreći: `Spoznajte Jahvu!` nego će me svi poznavati, i malo i veliko - riječ je Jahvina - jer ću oprostiti bezakonje njihovo i grijeha se njihovih neću više spominjati.

(Jeremija 31, 31-34)

A kada dođe punina vremena, odasla Bog Sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložan da podložnike Zakona otkupi te primimo posinstvo. A budući da ste sinovi, odasla Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče: "Abba! Oče! Tako više nisi rob nego sin; ako pak sin, onda i baštinik po Bogu.

(Galaćanima 4, 4-7)

Reče mu Toma: "Gospodine, ne znamo kamo odlaziš. Kako onda možemo put znati? Odgovori mu Isus: "Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Da ste upoznali mene, i Oca biste moga upoznali. Od sada ga i poznajete i vidjeli ste ga. Kaže mu Filip: "Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je! Nato će mu Isus: "Filipe, toliko sam vremena s vama i još me ne poznaš?" "Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti onda kažeš:

‘Pokaži nam Oca’? Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja.

(Ivan 14, 5-10)

SVETI OCI

Čovječe, ostavi na trenutak svoje svakodnevne brige; uđi na trenutak u sebe samog, daleko odo buke vlastitih misli. Izbaci iz sebe brige koje te iscrpljuju; odvoji od sebe svoje mučne nemire. Poveti Bogu neko vrijeme i, makar samo na trenutak, odmori se u njegovoj prisutnosti. Uđi u spokoj svoje duše; isključi sve osim Boga i onoga što ti pomaže u Njegovu traženju. I tako, kad zatvoriš sva vrata, idi u potragu za Njim. Dušo moja, kaži zatim Bogu: „Tvoje lice tražim, Gospodine, želim vidjeti tvoje lice.“

I sada, Gospodine, Bože moj, pokaži mome srcu gdje i kako da Te tražim, gdje i kako da Te pronađem. Gospodine, ako nisi ovdje, gdje da te tražim ako si odustan? Ako si svugdje, zašto Te ne pronalazim. Istina je da obitavaš u nedostupnoj svjetlosti. Ali gdje se nalazi ta nedostupna svjetlost? Kako joj se približiti? Tko će me odvesti tamo da Te vidim u njoj? I onda, kako ću te prepoznati, pomoću kojih znakova? Još te nikad nisam vidio, Gospodine, Bože moj, ne poznajem Tvoje lice.

Pogledaj nas, Gospodine; poslušaj nas, prosvijetli nas, pokaži nam se. Prikaži nam se ponovo da znamo da je sve u redu; bez toga sve će biti loše. Imaj milosti prema našim naporima da dođemo do Tebe, jer beze Tebe ne možemo ništa.

Nauči me kako da Te tražim i pokaži se onome tko Te traži; jer ne mogu ići u potragu za tobom ako mi ti ne pokažeš put, i ne mogu te pronaći ako mi se ne prikažeš. Sa željom ću Te tražiti, tražeći ću Te željeti, s ljubavlju ću Te pronaći, kad Te pronađem, voljet ću te.

(Sveti Anselmo, biskup, **Proslogion**, 1. poglavlje)

Želiš li znati kuda trebaš ići? Čuj što Gospodin prvo kaže: „Ja sam put.“ Prije nego kaže kamo treba ići, on kaže kuda: „Ja sam put.“ A kamo vodi taj put? K istini i životu. Prebivajući uz Oca, On je istina i život, postavši čovjekom, postaje i put. Ne kaže ti: „Radi da nađeš put i dođeš do istine i života.“ Ne zapovijeda ti to. Lijenčino, ustani! Sam put dolazi k tebi da te probudi iz sna u koji si usnuo, ustani, dakle, i idi. Možda pokušavaš hodati, a ne možeš jer te bole noge. A zašto te bole noge? Možda jer si zastranio na svom putu pod utjecajem lakomosti? Sjeti se da je Božja riječ ozdravila hrome. „Imam zdrave noge“, kažeš, „ali ne mogu vidjeti put.“ Sjeti se da su slijepci progledali.

(Sveti Augustin, Rasprava o Ivanovu evanđelju 34, 9)

KATEKIZAM KATOLIČKE CRKVE

51 U svojoj dobroti i mudrosti odlučio je Bog da objavi samoga Sebe i da saopći otajstvo svoje volje, kojim ljudi po Kristu, Riječi koja tijelo postade, u Duhu Svetom imaju pristup k Ocu i postaju zajedničari božanske naravi.

52 Bog koji "prebiva u svjetlu nedostupnu" (1 Tim 6,16) želi saopćiti svoj vlastiti božanski život ljudima što ih je slobodno stvorio, da ih u svom jedinom Sinu učini svojom posinjenom[3] djecom. Objavljujući samoga sebe, Bog želi osposobiti ljude da mu odgovore, da ga upoznaju i da ga ljube daleko više nego li bi sami po sebi mogli.

65 Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima u prorocima; konačno, u ove dane, progovori nam u Sinu" (Heb 1,1-2). Krist, Sin Bozji koji je postao čovjekom, jest jedina, savršena i konačna Očeva Riječ. U njemu nam Otac kaze sve, i neće biti druge riječi do ove. Sveti Ivan od Križa, slijedeći tolike druge, sjajno to razlaže tumačeći Heb 1,1-2:

Darovavši nam svoga Sina, koji je njegova jedina i konacna Riječ, Bog nam je odjednom tom jedinom Riječju rekao sve(...) Što je naime nekoć djelomično govorio prorocima, to nam je sve rekao u svome Sinu, davši nam to sve, pošto i jest njegov Sin. Stoga tko bi htio Boga još ispitivati ili iskati od njega viđenja i objave, ne samo da bi činio glupost, nego bi Boga vrijeđao, jer ne bi svoj pogled upravio na Krista jedinoga, nego bi izvan njega tražio jos kakve stvari i novine. (Sveti Ivan od Križa, Uspon na goru Karmel 2, 22, 3-5)

SVJEDOČENJE

S tako dobrim prijateljem, našim Gospodinom Isusom Kristom, s tako dobrim vođom, koji se prepustio patnji, sve se može pretrpjeti. On pomaže i daje snagu, nikad ne griješi, pravi je prijatelj. I jasno vidim da, želimo li zadovoljiti Boga i da nam se smiluje, želi da to bude djelo presvete Dobrote, u kojoj Njegovo Veličanstvo uživa. To sam puno puta iskusila; rekao mi je Gospodin. Jasno sam vidjela da trebamo ući kroz ta vrata ako želimo da nam pokaže svoje velike tajne. Tako da nemojmo željeti drugi put, iako i razmišljamo o tome; ovdje smo sigurni. Po Gospodinu našem dolaze sva dobra. On će to pokazati. Što više možemo tražiti kad imamo tako dobrog prijatelja uz sebe, koji nas neće napustiti u nevolji, kao što svi čine? Blažen onaj tko ga voli i uvijek nosi u sebi. Pogledajmo slavnog sv. Pavla koji je uvijek u srcu nosio Isusa. Pažljivo sam pogledala i poslije shvatila da neki sveci i veliki mislioci nisu išli drugim putem od ovoga: sveti Franjo, sveti Antun Padovanski, sveti Bernard, sveta Katarina Sijenska. Tim putem treba ići slobodno, ali u Božjim rukama, ako nas On želi imati uz sebe, treba ići dobre volje. Uvijek kad se misli na Krista, sjetimo se ljubavi s kojom nam je učinio toliko milosrđa i koliko je veliko Njegovo djelo jer ljubav rađa ljubav. Nastojmo to nikad ne zaboraviti i probudimo se da bismo voljeli jer, ako nam Bog i samo

jednom učini milosrdno djelo, ta nam se ljubav utisne u srce, i sve nam čini lakšim i radit ćemo učinkovito i bez muke.

(Sveta Terezija Avilska, Moj život, 22,6-7. 12. 14)